

наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 19 (97)

П'ятниця, 9 травня 1969 року

Ціна 2 коп.

ВЕЛИКИЙ ПОДВИГ НАРОДУ

Сповнилося двадцять чотири роки, як закінчилась Велика Вітчизняна війна радянського народу проти німецько-фашистських загарбників. Радянські люди своїми ратними подвигами ще і ще раз яскраво підтвердили правоту слів Володимира Ілліча Леніна, що ніколи не перемогти народу, в якому робітники і селяни в більшості своєї пізнали, відчули і побачили, що вони відстоюють свою, Радянську владу — владу трудящих.

Як відомо, фашистська Німеччина спочатку мала тимчасову перевагу, кинувши проти Радянського Союзу величезну армію — 190 озброєних новітньою технікою дивізій, 5 тисяч літаків, 9 тисяч танків, 32 тисячі кулеметів. Це становило понад 70 проц. збройних сил країни фашистського блоку.

Комуністична партія — організуюча і вдохновляюча сила Радянського народу, спираючись на могутні матеріальні і духовні сили соціалізму, керуючись ленінськими ідеями про захист соціалістичної Батьківщини, мобілізувала весь наш народ на відсіч німецько-фашистської агресії, закликала трудящих: «Все для фронту, все для перемоги!»

У відповідь на заклик партії мільйони радянських людей улились в ряди Червоної Армії і Військово-Морського Флоту. В тилу ворога діяло близько 3500 партизанських загонів і груп. Тільки на Україні в роки війни було 100 тисяч підпільників і 500 тисяч партизан.

Радянсько-німецький фронт на протязі чотирьох років був найважливішим фронтом другої світової війни. І на цьому фронті ворог зазнав великих втрат.

За подвиги і мужність, виявлені в боях з німецько-фашистськими загарбниками і японськими мілітаристами, орденами і медалями нагороджено понад 7 мільйонів чоловік. Звання Героя Радянського Союзу одержали понад 11 тисяч чоловік. Багато нагороджених орденами і медалями за участь в боях і за самовіддану працю в роки війни є і серед членів Українського товариства глухих.

Партія і Радянський уряд приділяють неослабну увагу дальшому зміцненню оборонної могутності нашої держави, що відповідає інтересам радянського народу, інтересам забезпечення загального миру.

Військовий квиток

Червона обкладинка. Зірка
яскрава.
Радянський військовий квиток.
Про доблесть солдатську,
хоробрість і славу
Розказує кожен листок.
Найдовший дороги, великі
заграву,
Вся служба важка, бойова;
Блискучі походи і битви
криваві
Вмістилися в куцях словах.
В дідівських квитках —
громадянської роки,
В батьків — Вітчизняної дні.
У наших квитках зберігаються
поки
Лиш дані анкетні одні.

Суворо направлені в небо
ракети,
У леті подоланий звук.
За мир і безпеку всієї планети
Ми зброї не випустим з рук.
Найвища відвага — стояти
горою
За сяйво зірок на Кремлі.
Сьогодні той стане народним
героєм,
Хто мир збереже на землі.
Червона обкладинка. Зірка
яскрава.
Радянський військовий квиток.
Густіше хай сіється військ
слава
На кожен рядок і листок.

Микола СУХОВ.

П'ЯТИРІЧКУ—ДОСТРОКОВО!

ТРУДОВІ РАПОРТИ

Радісно і урочисто провели радянські люди Першотравень — свято весни і праці. Продовжуючи Ленінську трудову вахту, колективи учбово-виробничих підприємств системи УТОГ достроково завершили виробничу програму I кварталу і продовжували нарощувати темпи у квітні, роблячи добрий заділ у перше півріччя.

Звідусіль надходять трудові рапорти про ударну працю, про випуск надпланової продукції та її реалізацію. Нижче ми друкуємо частину цих трудових рапортів.

КОНОТОП. Високими виробничими показниками завершили план першого кварталу швейники нашого УВП: по обсягу реалізації продукції — на 102,8 процента, по продуктивності праці — на 114,9 процента, план по нагромадженню прибутків — на 103,2 процента.

М. КАБАНОВ.

ДРОГОБИЧ. Жодної реклами на продукцію, яку випустили в цьому році наші мебельники, ми не одержали. План випуску по всіх видах продукції виконано на 100,6 процента. Зросла середня заробітна плата на одного працюючого. В соціалістичному змаганні відзначилися торцювальники

М. Гаргас, верстатник Р. Соляник, столяр М. Турянниця, бригадири В. Смирнов, І. Вдов'як, Н. Дяк, бригадир заготівельної дільниці Я. Скамай.

Колектив бореться за дострокове виконання плану першого півріччя.

А. ГОПСЬКИЙ.

ОДЕСА. Першотравневі свята металісти нашого підприємства зустріли перевиконанням виробничих завдань першого кварталу і широким розгортанням соціалістичного змагання за дострокове виконання квітневого завдання.

По найголовніших техніко-економічних показниках виробничі завдання виконані на 101—104 процента. Серед членів колективу кращих вироб-

ничих успіхів домоглися Г. Глушков, А. Коздовський, Г. Глухов, В. Шевчук, Г. Січка та інші.

Зараз перед підприємством поставлено відповідальне завдання: налагодити випуск нового виду продукції — електроустановочних виробів.

Є. ЯКОВЕНКО.

СУМИ. Трудовий рапорт трикотажників нашого УВП — це підсумок наполегливої праці всього колективу. Реалізація в I кварталі становить 109,8 процента, товарна продукція — 107,4 процента, прибутки складають 66 800 карбованців при плані 56 700 карбованців.

У передтравневому змаганні найкращих успіхів добились пакувальники П. Цукренко, швеї К. Онопко і К. Ковбаса, закрійники А. Пистунова, фарбувальники Н. Никітас та інші.

А. СІРОШТАН.

ЖИТОМИР. Швейники Житомирського УВП підвели підсумки роботи першого кварталу, план якого перевиконано по всіх техніко-економічних показниках.

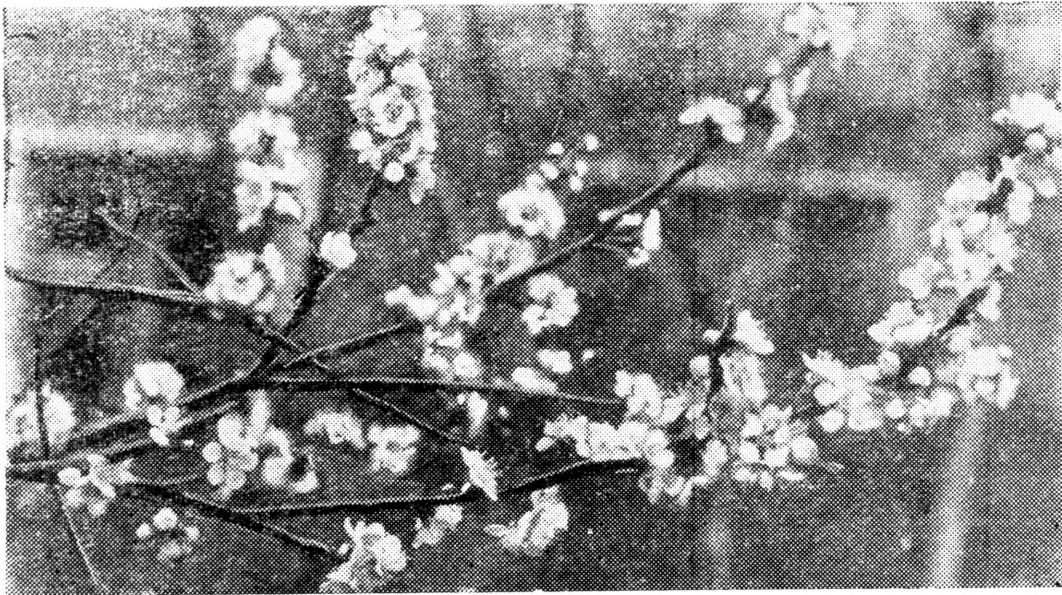
Перше місце в соціалістичному змаганні завоювала дільниця, де майстрами т.т. Деркач і Попроцька — 105,5 процента. Випуск продукції другим сортом тут складає 0,1 процента, середній процент виконання норм виробітку по дільниці становить 116,1.

Друге місце завоювали швеї дільниці, де майстрами т.т. Тирська і Малявська.

За високі показники в роботі і виконання умов по індивідуальному соціалістичному змаганню на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна адміністрація і місцевий комітет профспілки УВП відзначив преміями 109 чоловік. Серед них — З. Гальська, В. Колесник, Ш. Четет, О. Никитюк, А. Опанасюк, А. Гаврилюк та інші.

І. МЕДІН.

Слава героям Вітчизняної війни!

ТРАВЕНЬ. Цвітуть сади.

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

ВОНИ ШТУРМУВАЛИ БЕРЛІН

У той далекий День Перемоги, коли ще курились дими над скореним Берліном, коли після гарматних канонад настала раптова тиша, він сидів на порожньому ящику і, може, вперше за довгі роки війни з особливою насолодою смакував гіркий димок махорки.

Тут же, біля танків, друзі-фронтовики, з якими він міряв важкі шляхи війни, писали листи і тепер уже востаннє і не без підстави запевняли рідних, що скоро будуть вдома.

А Павло Костинчук сидів, дивився на чуже місто і думав своє. Усе бачене, пережите і відчуте солдатським серцем зріднило його з частиною і він твердо вирішив залишитись на понадстроковій службі в армії...

Молодим, двадцятирічним юнаком він призваний на дійсну військову службу і до початку війни уже відслужив вісім років.

Війна. У грудні 1941 року він стояв на смерті, захищаючи зореносну Москву. Не один фашист тоді знайшов смерть під гусеницями його танка.

Весною 1942 року його, як і багатьох інших, було висаджено десантом на захист Ленінграду. Дні і місяці блокади, безперервні бої за місто Ленінград, важкий шлях по льодовій трасі життя через Ладогу. Потім після госпітальної знової фронтові дороги, які привели його до Варшави, у звільненні якої він брав участь.

А потім — Берлін. Там закінчив солдат-танкіст війну, там зустрів День Перемоги...

Батьківщина нагородила Павла Івановича орденом Червоної Зірки, медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «За взяття Берліна».

Двадцять шість років служив Павло Іванович в рядах Радянської Армії і лише в 1959 році змінив солдатську форму на робітничий комбінезон. Ось уже шість років працює він на Вінницькому учбово-виробничому підприємстві в бригаді слюсарів.

Теплим словом згадують в колективі слюсаря П. Костинчука, як хорошого робітника і чуйного товариша.

Щорічно в День Перемоги Павло Іванович з колективом приносить вінки і квіти до пам'ятника радянським воїнам,

віддаючи шану світлій пам'яті тих, хто загинув в боях за наше радісне життя.

— В День Перемоги я ще і ще раз заявляю, — сказав Павло Іванович, — ми проти війни, ми за мир у всьому світі, бо знаємо йому ціну, бо самі пережили лихоліття війни. Але я солдат і по першому закличу Батьківщини готовий стати на її захист. А зараз ударною працею буду кріпити міць нашої країни.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.

Вінниця.

— А ось і я, — Пилип Михайлович вийняв і показав стару, трохи вицвілу від часу фотографію. — Бачте який молодий був тоді старшина саперної роти. Знімок цей зроблено 2 травня 1945 року. Нема багатьох із них, моїх бойових побратимів. Полягли смертю хоробрих, долаючи останній відрізок шляху до фашистського лігва, розповідав Пилип Михайлович...

Із розповіді колишнього сапера ми дізналися, що тієї квітневої ночі саперна рота, в якій служив Пилип Михайлович Харьков, не спала. З хвилину на хвилину чекали наказу командування. Ждав і сапер-комуніст П. Харьков. Наступ мав початися на світанку, а до цього саперній роті було наказано прокласти дванадцятиметровий прохід на міських полях для наступаючих танків і піхоти. Дванадцять метрів! Кожен сантиметр таїть у собі смерть. Працювали у темряві, орієнтуючись по відомих лише саперам ознакам. Завдання командування було виконано точно: прохід шириною в дванадцять метрів був готовий.

Пилип Михайлович розказав, що у пам'яті збереглися усі подробиці того грозного передрання. Ворожі позиції враз були освітлені тисячами прожекторів і освітлювальних ракет. Одночасно вдарила артилерія. Такої канонади він не

чув за всі чотири роки війни. Фашистське лігво — Берлін пало. Слідом за вогневим валом артилерії йшли танки і піхота по прокладених саперами коридорах.

День Перемоги, останні постріли, і настала тиша, а саперам довелося ще працювати і працювати, звільняючи місто від мін. Від вибуху однієї з них був важко контужений П. М. Харьков і втратив слух.

Усі роки після війни Пилип Михайлович працював у колгоспній будівельній бригаді села Новокосятинівка, а зараз уже на заслуженому відпочинку.

Я ще раз глянув на фото.

— Так, майже чверть століття пройшло, — угадуючи мої думки сказав Пилип Михайлович, — але у пам'яті зберігся усе бачене і пережите.

Ми тепло розпрощалися і побажали колишньому воїну, учаснику штурму Берліна доброго здоров'я і особистого щастя у житті.

І. КЛЕЙМАН.

Наш нештат. кор.

Хмельницька обл.

РОЗПОВІДЬ КОЛИШНЬОГО СОЛДАТА

Вулицею села він іде швидко, на боку в нього величезна сумка, повна листів, газет і журналів. Це — член УТОГ П. Барабан, один з кращих листонош Бречанівського відділення зв'язку Гадяцького району.

Як він став листоношею?

— Вже на третій день Великої Вітчизняної війни, — каже Порфирій Андрійович, — брав участь в боях на західних кордонах нашої республіки. Тяжко було в ті червоні дні. За кожну п'ядь рідної землі йшла битва не на життя, а на смерть! З боями ми відступали аж до Волги. Я був з тими, хто дійшов до цих місць. Тут був поранений, попав у госпіталь. Мене евакуювали в глибокий тил. Поранення було тяжке, воно потребувало довгого лікування.

Звістки з дому не було. Інші одержували. Пам'ятаю, як в госпіталь приїхала група акторів. Там я вперше почув пісню, що назавжди запала мені в серце:

Ніколи! Ніколи! Не буде України

Рабою фашистських катів!..

Співав хор. Ми, літні бійці і безусі юнаки, плакали, мов скривджені діти... Це був біль серця за свою рідну землю, сплюндровану ненависним ворогом.

Після цього я скоро став на ноги, рвався туди, де наші війська після розгрому фашистів на Волзькій твердині пішли на захід, звільняючи наші міста і села.

В ті роки, коли не було жодної звістки від рідних, я дуже переживав, турбувався. Читав газети, слухав радіо, знав, як лютували фашистські недоліди.

Коли приходила фронтова польова пошта, я бачив радісні обличчя товаришів і заздрив тим, хто читав листа з дому. Найдорожчим гостем був поштар. Тож коли мене знов було тяжко поранено в битві на Орловсько-Курській дузі, я назавжди вийшов з рядів бійців.

СОЛДАТА

Зберегти ногу допомогли вміли руки хірурга, імені якого я чув, бо був важко контужений в голову і втратив слух.

Скоро з госпіталю повернувся додому. Велике то щастя стрітись з рідними. Підлівавшись, вирішив: «Буду листоношею. В селі немає листоноші, а сусідній дід не веде...»

У відділенні зв'язку прийняв мене. Ще до війни за П. Барабана йшла добра слава, за людину чесну, сумлінну, щирого.

Тяжкий то був рік 1944-й, коли він став листоношею. Час доводилось стояти біля жинок, доки вона розпечатувала трітійку з номером польової пошти, приглядаючись, чи рідного писала ті рядки?

...На весь світ прогрімів грім Перемоги. Настали мирні трудові дні. І праця, праця буденна. Тепер Порфирій Барабан приносить людям більш радісних звісток.

25-річний ювілей відзначив П. Барабан своєю працею листоношею. Незважаючи на літній вік, він бадьорий і життєрадісний. Завжди радий допомогти чимось глухим свого села, звертаються до нього частіше. Отакий він, Порфирій Андрійович Барабан, людина зі скроною професією листоноші, добрим людським серцем.

Н. АКСЮК.

Наш нештат. кор.

Гадяч.

Полтавська обл.

У травні минає 25 років дня визволення Криму від німецько-фашистських загарбників.

На фото: А. Козубова (ліворуч), художній керівник Сімферопольського клубу глухих, розповідає робітницям УВП про героїчний подвиг екіпажу танка «Т-34» № 201, який першим прорвався в місто Сімферополь.

ПІДПРИЄМСТВО ЗРАЗКОВОЇ КУЛЬТУРИ

Київське дослідне підприємство в числі інших за попередніми підсумками визнано переможцем всесоюзного огляду культури виробництва підприємств системи УТОГ, присвяченого сторіччю з дня народження В. І. Леніна.

Відразу, коли переступаєш поріг прохідної підприємства, увагу привертає чисто підметене, заасфальтоване подвір'я. Нічого зайвого. Все на своєму місці — красиво оформлена Дошка пошани з портретами передових виробничників, газетні вітрини.

Так само і в цехах: всюди порядок і чистота.

А ПОЧИНАЛИ ТАК...

Торік, коли було оголошено всесоюзний громадський огляд культури виробництва, на підприємстві, перш за все, створили спеціальну комісію, яка розробила комплексний план заходів. У бесідах члени оглядової комісії поставили перед робітниками конкретні завдання. Тоді ж в цехах завели спеціальні журнали для зауважень та пропозицій з питань стану культури виробництва. В них фіксували недоліки і вносили пропозиції для їх виправлення.

Оглядова комісія періодично пе-

ревіряла стан виробничої культури в цехах. Наприклад, в експериментальному цеху під час такого огляду було виявлено бруд і захащеність у шафах. Робітникам доводилося вішати одяг де попало. Не було кімнати для приймання їжі та багато чого іншого.

Наслідки цих перевірок розглядалися на нарадах керівників цехів разом з представниками місцевого комітету, де накреслювались заходи для усунення виявлених недоліків.

ТРУДОМІСТКІ ПРОЦЕСИ — МЕХАНІЗОВАНО

Відколи на підприємстві розгорнулося змагання за високу культуру виробництва, у всіх цехах сталися значні зміни. Зокрема, механізовано ряд ручних процесів.

Цех пластмасових виробів. Ще до недавнього в одному з його відділень робітникам доводилося вручну підіймати і встановлювати важкі пресформи. Тепер їх підвозять і встановлюють на прес спеціально виготовленими підйомними візками.

Або ось таке. Раніше робітник, винявши з-під преса готову деталь, зачищав її від облою вручну. На цю досить трудомістку операцію він витрачав багато часу. Нині цей процес механізовано. Обрізки облою збираються в спеціальні бункери і вивозяться з цеху.

Такі зміни нам довелося спостерігати й в інших цехах. Наприклад, у пакувальному відділенні картонні рулони перед розмотуванням

і розрізанням тепер уже підіймаються за допомогою спеціального пристрою. А в механічному — встановлено автомат для накручування пружин, в складальному — механічні викрутки для закручування гвинтів штепсельного з'єднання. Крім цього, запроваджено два конвейери для складання штепсельних з'єднань і квартирних щитків. В результаті — продуктивність праці зросла у два рази.

Для зручності в роботі на підприємстві виготовлено, за кресленнями інженера-конструктора М. Рибальченка, 40 слюсарних верстаків з поворотними стільцями. На кожному з них є полиці для робочих ескізів, ящики для необхідних інструментів. Це теж набагато полегшує працю і підвищує її продуктивність; особливо допомагає в цьому також наукова організація праці, яку тут впроваджують у життя.

ГОЛОВНА ТУРБОТА

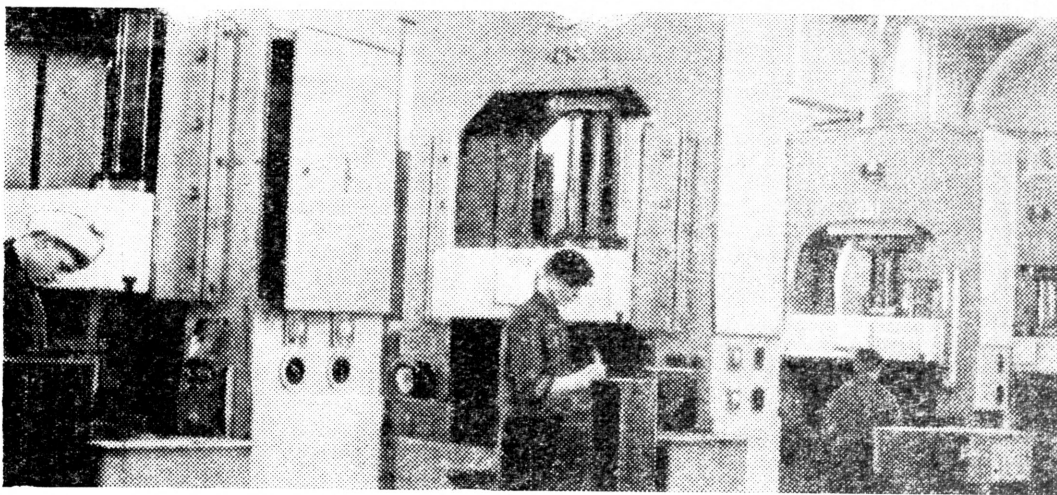
Завітайте до будь-якого цеху чи відділення, і на видному місці ви побачите плакати з правил техніки безпеки праці, гасла про дотримання порядку і чистоти; наприклад: «Закінчивши зміну, прибори своє робоче місце», «Постійно дотримуй чистоти і порядку в цеху та на території підприємства» тощо.

У боротьбі за зразкову культуру виробництва охорона праці та техніка безпеки займають одне з важливих місць. За останній пері-

од тут вже зроблено чимало в цьому напрямку.

В цеху пластмасових виробів проведена реконструкція приточно-втяжної вентиляції, відремонтовані існуючі огороження, передбачені правилами техніки безпеки. Крім цього, встановлена теплова завіса при вході до цеху пластмасових виробів, верстат для випробування абразивних кругів, а також автомат газованої води.

Всі ці заходи дали можливість уникнути виробничих травм, підвищити продуктивність праці.

Пресувальний цех. Тут виготовляють електроустановочні вироби — корпуси квартирних електрощитків, штепсельні з'єднання тощо. Дбаючи про високу культуру виробництва, кожен робітник утримує своє робоче місце в належній чистоті та порядку. За підсумками попереднього огляду колектив цеху зайняв одне з перших місць на підприємстві.

ДЖЕРЕЛО ВИСОКОЇ ПРОДУКТИВНОСТІ

Трудовик — у центрі уваги на підприємстві. Піклування про нього відчувається в усьому. Для нього не тільки створюють сприятливі умови праці в цеху, не тільки поліпшують організацію робочих місць, щоб усе було, як кажуть, під рукою, але й дбають про його відпочинок. Адже відомо, чим краще людина відновить свої фізичні сили, тим більше вона зробить.

Це теж один з важливих пунктів комплексного плану змагання за високу культуру виробництва.

За рахунок фонду соціально-культурних заходів робітники цеху пластмасових виробів та деяких інших одержують безкоштовні обіди. Крім цього, з метою поліпшення умов відпочинку трудівників, адміністрація підприємства виділяє працюючим безплатні односторонні путівки в будинок відпочинку «Сосновий бір», що розташований у мальовничому куточку — Пушчі-Водиці.

За останній час вихідні дні таким способом вже провело чимало виробничників.

Піклування про кожного виробничника зокрема дає свої позитивні наслідки. Продуктивність праці на підприємстві невинно зростає. Про це свідчить щоденне перевиконання змінних норм виробітку та місячних і кварталних планів по випуску продукції.

Київське дослідне підприємство по праву стало підприємством зразкової культури, школою передового досвіду. Тут є чому навчитися, і сюди не даремно приїжджають з усіх підприємств системи УТОГ.

К В І Т И В Ц Е Х У

Одна третина життя людини минає у праці. Виробничі приміщення — це її другий дім, і тому воно мусить бути затишним, світлим, а робоче місце — зручним.

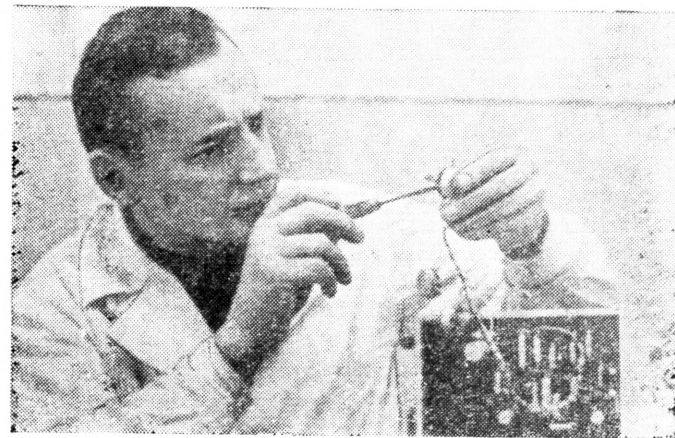
На Київському дослідному підприємстві, дбаючи про високу виробничу культуру, потурбувалися про естетичний вигляд приміщення. Насамперед, перефарбували обладнання і стіни у м'які для зору тони, поліпшили освітлення. У кожному цеху склали графік миття вікон зсередини і зовні, а підлогу вимостили цементними плитами. У ливарному відділенні цеху пластмасових виробів та інших — з'явилися квіти. Аж не віриться, що ти знаходишся у виробничому приміщенні.

До послуг трудівника тут є все. Прийшовши на роботу, він має змогу переодягнутися. За останній рік на підприємстві додатково обладнано дві роздягальні, окремо для чоловіків і жінок на 200 місць з стільцями, дзеркалами, з індивідуальними шафами, а також душовими, кімнатою жіночої гігієни. У складальному цеху, напри-

клад, відкрито кімнату відпочинку. Тут робітники мають змогу почитати свіжий номер газети, журналу.

Під час перерви в їдальні, яка, до речі, розширилась у півтора

рази, тепер можна дешево, швидко і смачно пообідати. Затишно обладнаний зал, великий вибір страв і добре налагоджене обслуговування завжди приваблюють сюди відвідувачів.

Ударник комуністичної праці В. Тарасенко працює слюсарем-складальником в лабораторії сурдотехіки.

ЧУДОВІ ПЕРСПЕКТИВИ

Панелі, облицьовані кафелем, підлога вимощена жовтуватою метлахською плиткою, стіни і стекла пофарбовані в голубий колір. Всі виробничі процеси тут автоматизовані і механізовані...

Це завтрашній день гальванічного цеху підприємства. Ескізи інтер'єру цього та інших діючих цехів виставлено у червоному куточку для загального обговорення. Після висесення відповідних змін і доповнень, під час реконструкції цехи будуть переобладнані за цими ескізами. Починаючи з 1970 року на підприємстві розпочнеться спорудження нового корпусу. Це виробничі приміщення передбачено обладнати за останніми досягненнями промислової естетики

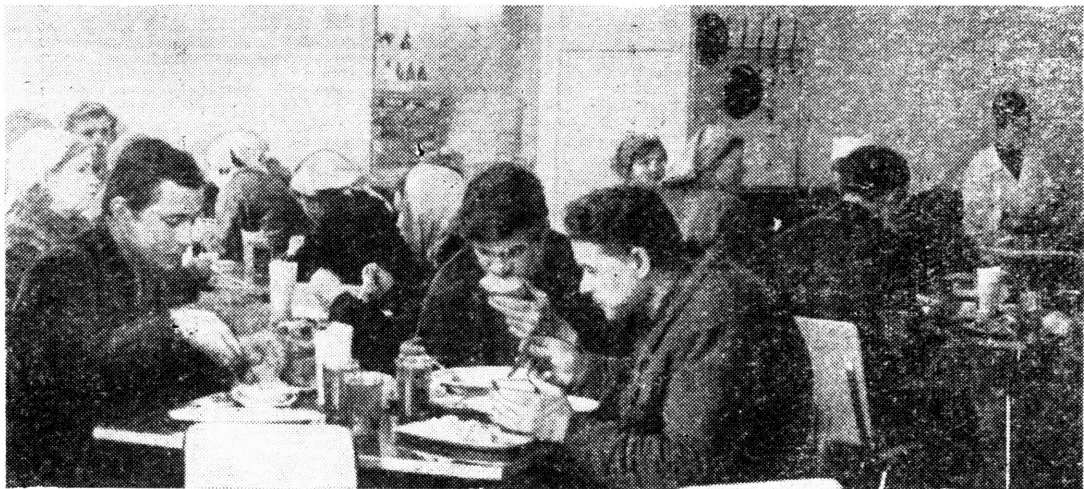
уючого громадського огляду культури виробництва, щоб завоювати високе призове місце і гідно зустріти знаменний Ленінський ювілей.

На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна трудівники підприємства взяли підписані соціалістичні зобов'язання. П'ятирічний план по продуктивності праці вони дали слово виконати до 22 квітня 1970 року, а план по випуску продукції — до 7 листопада.

П. БУЛАТОВ,

Л. РУСЕЦЬКИЙ,

Фото І. ЩЕРБАНОКА.

Велику увагу приділяють на підприємстві організації харчування робітників в обідню перерву. Після капітального ремонту приміщення їдальні значно розширилося. Затишно в обладнаному залі, людно, але ніколи не буває великих черг.

наше ЖИТТЯ 3

9 травня 1969 р.

«ПІД ПРАПОРОМ ЛЕНІНІЗМУ»

Республіканський «Блокнот агітатора» реорганізовано в журнал ЦК КП України «Під прапором ленінізму», який почне виходити з 1 липня цього року.

Новий журнал розрахований на масового читача, насамперед, на партійних працівників, пропагандистів, політінформаторів, агітаторів, лекторів, доповідачів, комсомольських і профспілкових активістів. Він пропагуватиме ленінську теоретичну спадщину і основні положення марксизму-ленінізму, висвітлюватиме досвід і проблеми пропагандистської та агітаційної роботи в парторганізаціях республіки, досвід партійного керівництва пропагандою і агітацією, питання марксистсько-ленінського навчання комуністів і комсомольців.

На сторінках журналу читачі знайдуть необхідні матеріали для підготовки і проведення бесід про найважливіші рішення партії і уряду, з питань економічного, політичного і культурного життя республіки,

про соціальні перетворення на Україні за роки Радянської влади. Широко висвітлюватимуться проблеми комуністичного виховання трудящих, зокрема, ідейного загартовування та естетичного виховання молоді, друкуватимуться статті на атеїстичні теми, з питань культури й побуту.

Журнал подаватиме методичну допомогу пропагандистам, політінформаторам і агітаторам, друкуватиме для них консультації та довідкові матеріали до знаменних дат і подій, про вихід у світ нових книг тощо.

Журнал «Під прапором ленінізму» виходитиме два рази на місяць українською і російською мовами, обсягом 8 друкованих аркушів. Ціна окремого номера — 10 коп. Передплатна ціна з 1 липня до кінця року — 1 крб. 20 коп.

Ті, хто передплатив «Блокнот агітатора» на рік, одержуватимуть журнал «Під прапором ленінізму» до кінця 1969 року, доплативши 60 копійок.

Скоро закінчується навчальний рік. Одні школярі перейдуть із молодших класів у старші, а інші, склавши випускні экзамены, підуть працювати в цехи підприємств, у колгоспи і радгоспи.

На фото: урок з фізики в Чернівецькій школі-інтернаті для глухих дітей. Вчитель Ілля Маркович Басін пояснює випускникам 12-го класу Тамарі Гусак (ліворуч) та Люді Майструк принцип дії електроприладу — амперметра.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

СПАСИБІ, ЛІКАРЮ!

Я — учасник Великої Вітчизняної війни. Після її закінчення через деякий час почав помічати, що поступово втрачаю слух. Довелося придбати слуховий апарат. Але я вже не міг відвідувати театри, кіно, слухати радіо. Поступив працювати на Київське учбово-виробниче підприємство.

У минулому році при Київському науково-дослідному інституті отоларингології в сурдоакустичній лабораторії була створена комісія, яка займається медичним обстеженням членів УТОГ. Лікар Л. Єлісеєва оглянула мене і порадила

зробити операцію слухових органів. І ось після складної операції, яку провів доцент В. В. Щуровський, я почав чути. Вже на операційному столі повторював всі слова, сказані доцентом.

Дозвольте через газету «Наше життя» висловити свою найщирішу подяку всьому колективові відділення клініки, очолюваного доктором медичних наук В. О. Гукович, особисто доценту В. В. Щуровському і професорові О. С. Коломийченку за проявлену турботу і повернення мені слуху.

П. КАРБАЧИНСЬКИЙ.

ЧУЙНІ ЛЮДИ

До зустрічі з ними я почувала себе самотньою. І ось якось зовсім випадково, коли лежала хвора, зустріла в лікарні перекладачку Красноградського клубу глухих А. Мирошніченко, яка там теж лікувалася. Вона мене і запросила одного разу до клубу. І я побачила, які там хороші, чуйні люди. Вони завжди дадуть добру раду, допоможуть у біді. Неодноразово відвідувала мене вдома, коли я лежала хвора, глуха Марія Сидоренко.

Дуже вдячна я за проявлену до мене турботу.

Передплачую газету «Наше життя» і журнал «Жизнь глухих». З них дізнаюся про таких же глухих, як і я. Відрадно, що всі вони нарівні з чуючими працюють, здобувають освіту в середніх та вищих учбових закладах і користуються всіма благами радянського суспільства.

В. ТАЛАН.

Село Кобзовка.
Красноградський р-н.
Харківська обл.

НЕЗВИЧАЙНА РОЗМОВА

Телеграма була лаконічною — мене запрошували для розмови з Києвом по відеотелефону.

З Одесою такий вид зв'язку вже діє давно. Але працівники переговорного пункту вперше в нашому місті обслуговували дещо незвичайні переговори по відеотелефону за допомогою міміки та жестів.

Викликала мене голова Одеського облівіділу УТОГ В. Семенова, яка перебувала в Києві у відрядженні, для розмови з ряду питань, що вимагали негайного вирішення.

На переговорному пункті мене запросили в студію. Два телевізійних приймачі, що стояли перед нами, враз засвітилися, й на екрані одного з них з'явилася В. Семенова, на ек-

рані другого — я, так що могла себе контролювати.

Коротко кажучи, ми тоді про все домовилися.

Міжміський відеотелефон — найкращий вид зв'язку і між глухими. Перебуваючи в різних містах, за його допомогою можна не лише поговорити зі своїми рідними, але й побачити їх, показати що-небудь потрібне і таке інше.

Л. РОЙТЕНБЕРГ.

Перекладач Одеського облівіділу УТОГ.

На столичному переговорному пункті відеотелефону кореспондента «Нашого життя» повідомили, що крім Одеси Київ має відеозв'язок з Дніпропетровськом і Львовом, з Москвою, Ленінградом, Свердловськом, Казанню та іншими містами Російської Федерації, а також з столицями союзних республік — Тбілісі, Ташкентом і Мінськом.

ЗМАГАННЯ БАСКЕТБОЛІСТІВ

На обласних змаганнях з баскетбола глухі спортсмени Донецька і Слов'янська зайняли у своїх групах перші місця.

У фіналі ці команди зустрілись між собою. В упертій спортивній боротьбі перемогу одержали донецчани, які виграли з мінімальним рахунком 40:38.

Г. КОРОТКИЙ.

ЦЕНТРАЛЬНЕ ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ ОГОЛОШУЄ КОНКУРС

на зарахування до акторського складу Республіканського театру міміки та жесту глухих «Райдуга»

Мета конкурсу — залучення до театру глухих найбільш обдарованих артистів з числа учасників художньої самодіяльності, які мають досвід роботи у естрадних колективах.

До участі в конкурсі допускаються чоловіки та жінки від 18 до 30 років, які мають необхідні сценічні дані: пластику, сценічну зовнішність, здібність за допомогою жестів і міміки виразити думку.

В окремих випадках до участі в конкурсі допускаються також особи, старші вказаного віку.

Кожен учасник конкурсу повинен виконати перед конкурсною комісією один або декілька номерів будь-якого з естрадних жанрів, а саме:

1. Танцювальні номери (сольні або дуєтні) — класичний танок, народний танок, танцювальна картинка, сценка.
2. Конферанс (в складі одного або двох).
3. Пантомімічна сценка-мініатюра (сольна або дуєт).
4. Мімі (в складі одного або двох).
5. Циркові номери — клоунада, жонглювання, ілюзії (фокуси), акробатичний етюд та інші.
6. Художньо-мімічне виконання (вірш, пісня, художня проза).

Кожен учасник конкурсу може виступити в одному або декількох жанрах (за власним вибором).

При однаковій якості виконання номерів перевага залишається на стороні тих учасників, які виступали в двох або декількох жанрах.

За дорученням членів конкурсної комісії (якщо це потрібно) учасник конкурсу повинен виконати сценічний етюд на задану тему.

Конкурс проводиться за територіальним принципом (куцоний), за спеціальним графіком, про що повідомлено облівіділу УТОГ.

Всі витрати, зв'язані з участю в конкурсі (проїзд, добові і т. д.), відносяться за рахунок облівіділу УТОГ.

Конкурс проводиться по зонах з 1 червня 1969 року.

ДЛЯ УЧАСТІ В КОНКУРСІ НЕОБХІДНО ПРЕДСТАВИТИ ТАКІ ДОКУМЕНТИ:

1. Заяву на ім'я директора Республіканського театру міміки та жесту глухих «Райдуга» з проханням про допущення до конкурсу.
2. Анкету (за спеціально розробленою формою).
3. Характеристику від обласного відділу УТОГ.

Документи направляти на адресу: Київ-49, Курська, 6, Республіканський театр міміки та жесту глухих «Райдуга».

По всіх питаннях звертатися до обласних відділів УТОГ і безпосередньо на адресу театру.

Багато турбот принесла весна школярам Сімферопольської школи-інтернату для глухих дітей.

На фото (зліва направо): Надя Савочкіна, Люба Лошкарєва, Лариса Сургай, Лєоня Цуліку, Іра Корсунська та Сашко Дорофєєв прийшли працювати у шкільний сад.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих,